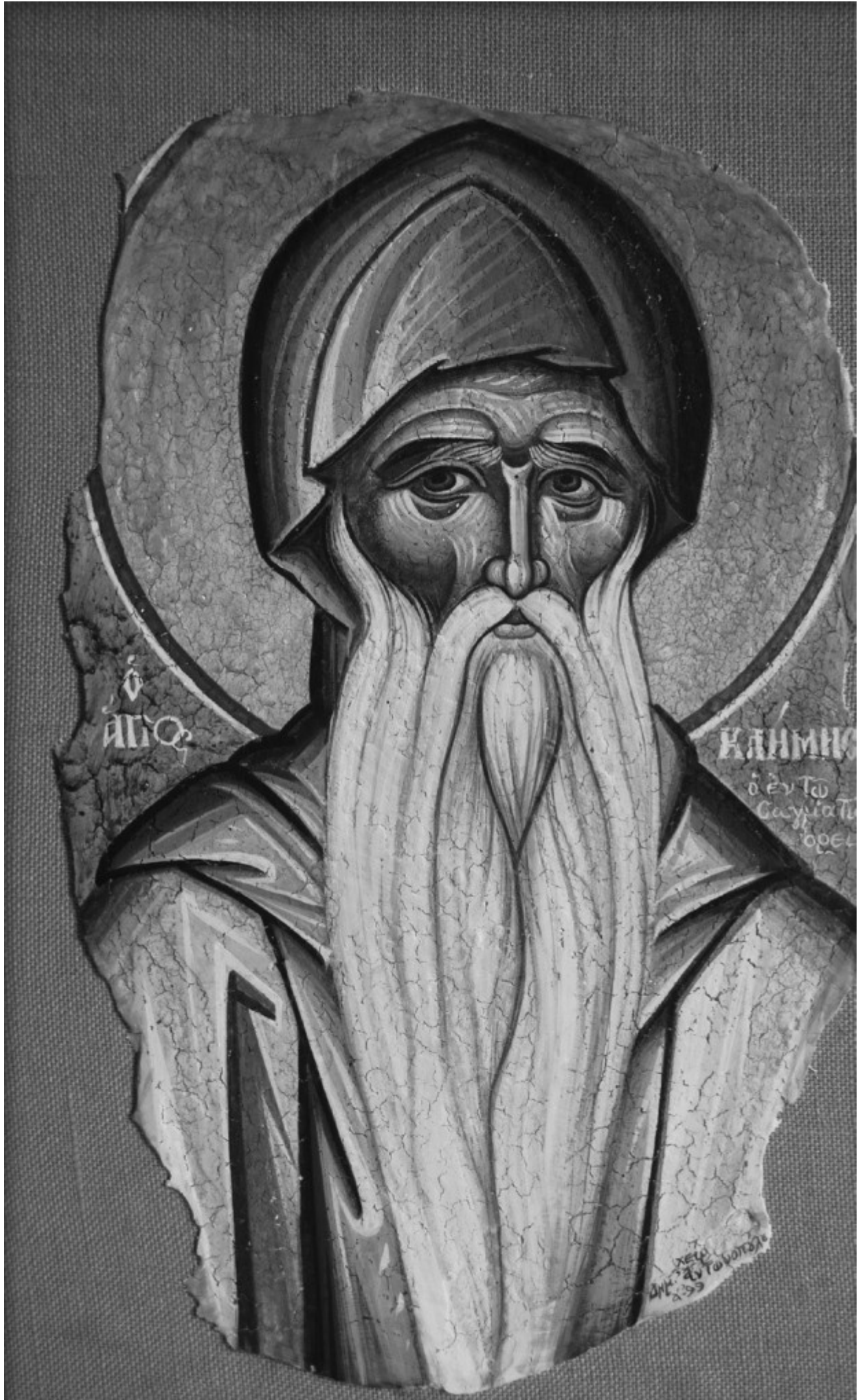

26 Ιανουαρίου 2014

Ο Όσιος Κλήμης: Ο φάρος του Σαγματά

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

ὁ
ἅγιος

Κλημης
ὁ ἐν τῷ
Βαυβυλωνίῳ
ὄρει

ΝΕΚΡ
ἄντ' ἑλπίστας
2-99

«Αγαπημένε μου αδελφέ,

Σήμερα, ημέρα της γεννήσεως του Κυρίου μας, βρήκα λίγο χρόνο να σου γράψω. Βλέπεις, εδώ ο χειμώνας είναι σκληρός, αλλά και η μοναχική ζωή δύσκολη. Αυτά τα δυο, χειμώνας και καλογερική ζωή, τελικά μοιάζουν. Χτυπούν οι πειρασμοί σαν τους κεραυνούς. Καταχνιά στην ψυχή ο εγωισμός. Φουρτούνα στους λογισμούς ο κόσμος. Ο κόσμος που άφησες, για να ανέβεις χωρίς το βάρος του, του ουρανού τα μονοπάτια. Δε σου κρύβω ότι πολλές φορές θάβω αυτή τη βαρυχειμωνιά μέσα μου. Όμως ο Κύριος, που βλέπει όχι αυτό που δείχνω αλλά και αυτό που είμαι, μου έδωσε ένα μεγάλο στήριγμα. Ναι, αδελφέ, μια παρηγοριά, ένα καταφύγιο. Τον πατέρα Κλήμη. Όλοι οι πατέρες είναι καλοί, αλλά αυτός είναι η λιακάδα στη βαρυχειμωνιά μου. Γι' αυτόν θέλω να σου πω, να σου γράψω. Μα ό,τι και να πω θα είναι λίγο και φοβάμαι πως θα αδικήσω του Θεού τον άνθρωπο.

Όταν ήρθα στο μοναστήρι, μου είπαν για έναν ερημίτη που ζει σε μια σπηλιά. Πέρασαν δυο εβδομάδες. Η κόπωση ξύπνησε την αμφιβολία. Είναι ο δρόμος που διάλεξα ο κατάλληλος; Κι αν είναι ο δρόμος και δεν είναι ο τόπος; Έγινε το μυαλό μου πεδίο μάχης. Βγήκα έξω από το μοναστήρι και τριγύριζα στο βουνό. Δεν ξέρω αν προσευχόμουν. Το σίγουρο είναι πως υπέφερα. Ξαφνικά μέσα από τα βράχια, μέσα από τον γκρεμό, ακούστηκε θόρυβος. Θεέ μου! Κάποιο άγριο ζώο θα είναι. Σκέφτηκα να τρέξω, αλλά δεν πρόλαβα. Πετάχτηκε μπροστά μου ένας άνθρωπος. Λες κι έβγαινε από τα βάθη της γης. Ψηλός και αδύνατος, σα κολώνα που σηκώνει αγόγγυστα το βάρος του κτίσματος. Με πλησίασε. Το κουκούλι δε με άφηνε να δω το πρόσωπό του, σαν το ύφασμα που κλείνει την πύλη του ιερού και κρύβει το άγιο Βήμα.

- Ειρήνη να έχεις, παιδί μου, είπε.

- Τράβηξε το κουκούλι του και με κοίταξε στα μάτια. Τι να σου πω, αδελφέ! Ένας αέρας φύσηξε μες στην καρδιάς τα βάθη και πήρε μακριά της αμφιβολίας την ομίχλη. Κάτι έσπασε μέσα μου. Ελευθερώθηκα, λυτρώθηκα. Όλο το υλικό που μάζευε η ταλαίπωρη ψυχή μου χύθηκε, χάθηκε στην λησμονιάς το χωράφι. Έτσι γνώρισα τον αββά Κλήμη. Το κλήμα, που ρίζωσε μες τα βράχια του βουνού μας και ποτίστηκε από το ζωντανό νερό, τον Χριστό.

Θέλησα, λοιπόν, να μάθω για τη ζωή του. Ρωτώ τους πατέρες. Λίγα και αυτοί γνωρίζουν. Έμαθε, βλέπεις, τόσα χρόνια να κρύβει καλά τα κατορθώματά του, να αφανίζει τα χνάρια της πορείας του, μην τυχόν και τον ακολουθήσει η έπαρση. Ό,τι όμως επιτρέπει ο Θεός να μάθω, θα στο γράψω. Είναι σπουδαίο να μοιράζεσαι το μέλι του Θεού με τους αδελφούς. Να με συμπαθάς. Πρέπει να πάω στον πατέρα Αρσένιο. Είναι άρρωστος και υποφέρει».

1110 Φεβρουαρίου 2

«Αγαπημένε μου αδελφέ,

Προσεύχομαι πάντα να είστε καλά. Χθες το βράδυ η αγρυπνία για την Υπαπαντή του Κυρίου μας ήταν συγκλονιστική. Συναντήθηκαν, βλέπεις, τα υπέροχα λόγια των τροπαρίων, οι γλυκιές φωνές των πατέρων και η προσευχή στην αυλή της κατάνυξης. Ήρθε κι ο πατήρ Κλήμης. Όταν μπήκε στην εκκλησία, ακόμα και οι ψάλτες σταμάτησαν. Σε καθηλώνει αυτός ο άνθρωπος, σε συναρπάζει! Κάθισε σε μια γωνιά. Δεν κουνήθηκε καθόλου. Έφυγε, χωρίς να το καταλάβουμε, από το γνωστό μονοπάτι της σιωπής και χάθηκε μέσα στα βράχια. Έμαθα ότι ο ασκητής μας είναι από την Αθήνα και προέρχεται από αρχοντική οικογένεια. Η Αθήνα, αδελφέ, είναι ιδιαίτερος τόπος. Περπατάς και νιώθεις ρίγη στην ψυχή, λες και κάτι λειτουργεί μυστικά κάτω από το χώμα της. Παντού συναντάς ιερά και ναούς. Εκεί σπούδασε την ιερότητα της ζωής ο π. Κλήμης. Επιθύμησε το ύψος, αφού μεγάλωσε ανάμεσα σε κολώνες. Ζήλεψε τη λευκότητα και λαχτάρισε τη μορφή. Ναι, τη μορφή! Στην Αθήνα όλες οι ακατέργαστες πέτρες πήραν μορφή. Έτσι κι αυτός. Ό,τι ακατέργαστο είχε μέσα του, ήθελε να το μορφοποιήσει με τη χάρη του Θεού. Έτσι, έγινε ο τεχνίτης της σωτηρίας του. Για να γίνεις τεχνίτης, χρειάζεσαι εργαστήριο και μάλιστα να σου μάθει την τέχνη. Έφυγε, λοιπόν, από την Αθήνα για τον Κιθαιρώνα, για να συναντήσει τον μάστορα της αρετής, τον Μελέτιο, και το εργαστήρι του, το περίφημο μοναστήρι του. Μέσα σε αυτό πολλές ψυχές πήραν τη μορφή του Χριστού. Εκεί το αρχοντόπουλο της Αθήνας, ο Κλήμης, συνάντησε τον άρχοντα της ασκήσεως, τον Μελέτιο.

Εκεί να δεις αγώνα, αδελφέ! Ο νεαρός Αθηναίος με την πένα της προσοχής έγραφε στην ψυχή του ό,τι έκανε και ό,τι έλεγε ο γέροντάς του. Τα βράδια άνοιγε την καρδιά, για να προσευχηθεί, αλλά και να μελετήσει τους λόγους της αγιασμένης εμπειρίας του ηγουμένου Μελετίου. Και τι δεν είχε σημειώσει για την αγάπη του γέροντα, την υπομονή, την προσευχή, τη λατρεία, την αγιότητα. Η καρδιά του παλικαριού ποθούσε, - πώς να στο πω; - ζήλευε... Ναι, ζήλευε την αγιότητα. Πόσο σπουδαίο είναι να ποθείς, όχι τον πλούτο και τη δόξα αυτού του ψεύτικου κόσμου, αλλά τον πλούτο του πνεύματος και τη δόξα του Θεού.

Ο π. Μελέτιος, όταν με τη χάρη του Θεού κοίταζε τις ψυχές των πατέρων, στην ψυχή του Κλήμη αναπαυόταν. Εντόπιζε τη σταθερότητα της πίστης, τη δύναμη της προσευχής, τη συνέπεια της άσκησης, τη σιωπή της ταπείνωσης, την υπομονή της πνευματικής ωριμότητας, τη θερμότητα της λατρείας. «Αυτή δεν είναι ψυχή», σκεφτόταν, «Παράδεισος είναι! Ναός ευωδιαστός. Είναι η πατρίδα του Χριστού».

Είχε διάκριση ο π. Μελέτιος. Ούτε τον Κλήμη επαινούσε, αφού ο έπαινος είναι ο σπόρος του εγωισμού, ούτε τον ξεχώριζε από τους πατέρες, αποφεύγοντας έτσι συγκρίσεις και αντιπάθειες. Όμως, ένα γεγονός έγινε αιτία να ξεχωρίσει μέσα στη συνοδεία. Δεν τον ξεχώρισε η αγάπη του γέροντά του αλλά η αρετή του.

Κάθε απόγευμα ο π. Κλήμης μετά την εσπερινή ακολουθία, έβγαινε από το μοναστήρι, ανέβαινε λίγο ψηλότερα, στην τοποθεσία που οι πατέρες είχαν ονομάσει «πόρτες». Από εκεί απλωνόταν μέσα στο βλέμμα του ο κάμπος της Θήβας και το βουνό του Σαγματά. Στεκόταν ώρες ολόκληρες γονατιστός, ώσπου η ομορφιά του τοπίου χανόταν, έσβηνε μπροστά στην ωραιότητα και τη δόξα της παρουσίας του Χριστού. Βλέπεις, ψυχή και σώμα επικοινωνούν. Αρρωσταίνει η ψυχή, υποφέρει το σώμα. Πονά το σώμα, αγωνιά η ψυχή. Η ψυχή του Κλήμη ανέβαινε με της προσευχής τη δύναμη σε ύψη πνευματικά. Σε αυτό το ανέβασμα παρέσυρε και το σώμα. Σε αυτήν την κατάσταση τον είδε ο π. Ιάκωβος. Ναι, να μην πατά στη γη! Το πνεύμα, δυνατότερο από το σώμα, τον τράβηξε στον ουρανό. Ο π. Ιάκωβος, νομίζω πως ζει ακόμα, τα έχασε. Δεν περίμενε να δει κάτι τέτοιο. Κρατήθηκε να μην φωνάξει. Άρχισε να τρέχει προς το μοναστήρι. Μπαίνοντας μέσα δεν άντεξε:

- Πατέρες, πατέρες, γέροντα, τρέξτε!!!

Έτρεξαν κοντά του, να δουν τι συμβαίνει. Δεν μπορούσε να μιλήσει. Προσπαθούσαν να τον ηρεμήσουν. Η έκπληξη και το τρέξιμο του είχαν κόψει την ανάσα.

- Ο π. Κλήμης..., είπε και σταμάτησε.

- Τι έπαθε ο π. Κλήμης; Κάποιο κακό του συνέβη; Και αυτός ο ευλογημένος όλο στις ερημιές τριγυρίζει.

- Ο π. Κλήμης πετάει!!!

Μια βαριά σιωπή διαδέχθηκε τον αλλόκοτο λόγο. Πώς να μαζέψει ο π. Μελέτιος της είδησης το σάλιο; Τους εξήγησε τη δύναμη της προσευχής, το ύψος της αρετής, τους προέτρεψε να μιμηθούν τον αδελφό τους.

Τους παρακάλεσε να μην του δείξουν, να μην του πουν κάτι, γιατί η συγκάτοικός του, η ταπείνωση, θα επαναστατήσει. Και εκείνοι οι καημένοι προσπάθησαν. Δεν του είπαν τίποτα. Πώς όμως να κρύψουν το σεβασμό, την τιμή και την ευλάβειά τους στο ιερό του πρόσωπο;

Η ευαίσθητη ψυχή του ένιωσε τη διαφορά. Έβλεπε να υπολογίζουν τη γνώμη του. Να του δίνουν τη θέση τους. Να του ζητούν να προσευχηθεί για δύσκολες περιπτώσεις. Έπρεπε να φύγει. Να τρυπώσει στην αγαπημένη του αφάνεια, γιατί εκεί φανερώνεται ο Θεός. Η στιγμή του αποχωρισμού είναι πάντα δύσκολη. Όμως, τον Μελέτιο τον παρηγορούσε η ωριμότητα του Κλήμη και τον Κλήμη η προσευχή, που θα γινόταν δρόμος, για να συναντά τον άγιο γέροντά του. Κίνησε για το βουνό που έβλεπε από τον τόπο της προσευχής του. Έτσι έφτασε εδώ. Και το βουνό μας πλέον κρύβει μέσα στα σπλάχνα του τον πολύτιμο, τον ανεκτίμητο θησαυρό μας».

1110 Μάρτιος

«Αγαπημένε μου αδελφέ,

Να εύχεσαι να μας αξιώσει ο Θεός να διανύσουμε το στάδιο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής και να εορτάσουμε το Άγιο Πάσχα. Είχα την ευλογία, πριν μπει η Μεγάλη Τεσσαρακοστή, να κατεβώ τρεις φορές στο ασκητήριο του π. Κλήμη. Άλλο να στο γράφω κι άλλο να το ζεις! Εμείς ούτε μέρα δε θα μέναμε εκεί. Είναι στο γκρεμό! Κατεβαίνεις με δυσκολία, δεμένος με σχοινί, ανάμεσα από τα απότομα βράχια

Κάτω από τα πόδια σου ... το χάος! Την πρώτη φορά τρόμαξα. Πίστευα πως δεν θα μπορέσω να ανέβω. Σ' αυτόν το γκρεμό, όμως, ένιωσα να γεμίζει το χάος της ψυχής μου με ουρανό!

Μέσα στο ταγάρι μου είχα πρόσφορο και κρασί για τη Θεία Λειτουργία. Είχα μερικά παξιμάδια για το γέροντα. Νερό έμαθα πως μαζεύει σε μικρές γούρνες των βράχων από την υγρασία και τη βροχή. Μα είναι δυνατόν τέτοιο λουλούδι να μην το ποτίζει ο Θεός; Η Θεία Λειτουργία; Τι να σου πω! Μοναδική εμπειρία. Εκεί, μέσα στο βράχο, σε πέτρινη πρόθεση και Αγία Τράπεζα έσπαγε η σκληρότητα της ψυχής.

Ο παπα- Κλήμης με την τριμμένη και ξεθωριασμένη στολή, λειτουργός. Άλλο τυπικό, αδελφέ. Τον λειτουργικό λόγο τον διαδεχόταν η κατάνυξη. Ο λυγμός ήταν ο ήχος. Και τα δάκρυα οι διάκονοι. Ώρες κράτησε η μυσταγωγία. Δεν ξέρω πόσες. Έχασα τον χρόνο και τον τόπο μη σου πω...! Μια άφλεκτη βάτος ο λειτουργός, εκεί, στη ρίζα του βράχου. Δεν τολμούσα να τον κοιτάξω. Πριν τη λειτουργία δεν μου είπε λέξη. Μετά, όμως, δυο λεξούλες άκουσα κι αυτές μου φτάνουν για την

υπόλοιπη ζωή μου:

- Ξέρεις, παιδί μου, οι σκέψεις μας είναι κλω- στές. Όταν είναι μαύρες και σκοτεινές, ο αργαλειός της διάνοιάς μας, που τις γνέθει, φτιάχνει ένα μαύρο ύφασμα. Αυτό σκεπάζει και το νου και την καρδιά. Έτσι γεννιέται η θλίψη. Καλό και φωτεινό λογισμό να έχουμε! Μόνο αυτός μπορεί να μας ελευθερώσει από τον ιστό της θλίψης.

Ξέρεις πώς ανέβηκα τα απότομα βράχια, αδελφέ; Πετώντας! Με αξίωσε ο Θεός να γνωρίσω επίγειο άγγελο, να ζήσω αληθινή λατρεία, να διδαχθώ αγιασμένη εμπειρία. Συζητώντας με τους πατέρες στο μοναστήρι έμαθα πως ο αββάς Κλήμης είναι στυλίτης. Μπορεί να σου είναι δύσκολο να το πιστέψεις, μα είναι αλήθεια.

Βρήκε έναν βράχο που μοιάζει με κολώνα, σαν αυτές του Παρθενώνα. Εκεί ανέβαινε και προσευχόταν.

Για σκέψου... να τον ψήνει ο ήλιος μέσα στον καύσωνα του καλοκαιριού. Να τον σκεπάζει το χιόνι και να τον μουσκεύει η βροχή. Να τον χτυπά ο δυνατός αέρας της περιοχής μας. Εδώ μέσα στο κελί μου και ζεσταίνομαι και κρυώνω και αγριεύομαι από του καιρού τις ακρότητες. Είμαι, όμως, βέβαιος πως στον καύσωνα τον επισκεπτόταν η δροσιά του Πνεύματος, τον θέρμαινε στο ψύχος η φωτιά του Θεού. Τον στήριζε στον αέρα η ακλόνητη πίστη και τον κάλυπτε στη βροχή η Αγία Σκέπη της Παναγίας μας.

Αυτόν τον αγώνα έμαθε και ο αυτοκράτορας, ο ευσεβής Αλέξιος ο Κομνηνός. Έστειλε τεχνίτες της πέτρας να κτίσουν το μοναστήρι. Στήριξε με οικονομική βοήθεια. Παραχώρησε με χρυσόβουλο πολλά κτήματα. Ακόμη και ψηφιδωτά έστειλε να φτιάξουν, που έξω από τη Βασιλεύουσα δύσκολα συναντάς. Το πολυτιμότερο όμως δώρο... τμήμα του Τιμίου Ξύλου που είχε στο παλάτι. Έδωσε όλα αυτά και ζήτησε για αντάλλαγμα μόνο ένα, την προσευχή του Οσίου να τον συνοδεύει στη διακυβέρνηση της αυτοκρατορίας.

Και ο Όσιος από αυτό που ζήτησε ο αυτοκράτορας έχει πολύ. Έχω την αίσθηση, αδελφέ, ότι δεν υπάρχει λεπτό της ζωής του έξω από την προσευχή.

Την ημέρα που έφτασε το Τίμιο Ξύλο στο μοναστήρι, έγινε χαλασμός. Μου έλεγαν οι πατέρες πως το βουνό μας γέμισε κόσμος, θυμιάματα, λαμπάδες, ύμνους, δάκρυα. Ένας επίσκοπος από τη Βασιλεύουσα κρατούσε ψηλά τον Σταυρό που λαμποκοπούσε, όταν τον άγγιζαν οι ακτίνες του ήλιου. Και ο π. Κλήμης περίμενε με λαχτάρα, σαν τη μάνα που καρτερεί να έρθει το σπλάχνο της από της ξενιτειάς τα μέρη.

Όταν πλησίασε ο Δεσπότης με τον Σταυρό, ο ασκητής γονάτισε. Αυτός ο γίγαντας έγινε ξαφνικά ένα κουβαράκι. Όταν σηκώθηκε, το πρόσωπό του έλαμπε. Αγκάλιασε τον Σταυρό του Κυρίου μας και τον φιλούσε.

Έτσι έγινε το βουνό μας, εκτός από το Θαβώρ της Μεταμορφώσεως και Γολγοθάς της Σταυρώσεως.

- Καλή η δόξα και το φως της Μεταμορφώσεως, πατέρες μου, έλεγε ο π. Κλήμης, αλλά εάν δεν τα ανεβάσεις στον Γολγοθά και δεν τα καρφώσεις στον Σταυρό της Θυσιαστικής Αγάπης, αναστάσιμα δεν γίνονται! Ο Σταυρός να γίνει το κέντρο του μοναστηριού αλλά και της ζωής μας. Ό,τι δεν σταυρώνεται μέσα μας δεν θα αναστηθεί, θα μείνει λάφυρο στα χέρια του θανάτου...

Κάθε φορά που μπαίνει στο μοναστήρι, τρέχει σαν παιδί που πεινά, πέφτει στα γόνατα, προσκυνά το Τίμιο Ξύλο, σαν να το βλέπει για πρώτη φορά».

1110 Απρίλιου 17

«Αγαπημένε μου αδελφέ,

Μεγάλους πειρασμούς έχει η Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Δοκιμασίες φοβερές. Ξέρεις τί είναι το μοναστήρι; Ένα στάδιο, σαν αυτό των Ρωμαίων χωρίς κερκίδες.

Ναι, χωρίς κερκίδες! Κανείς δεν παρακολουθεί. Όλοι παλεύουν. Όλοι αγωνίζονται. Μιλώ, όμως, εγώ για δοκιμασίες; Παραπονιέμαι για το αεράκι και το ψιλόβροχο, ενώ οι Άγιοί μας βρέθηκαν μέσα στον ανεμοστρόβιλο και την καταιγίδα; Μην πας μακριά. Θα σου πω για τον Άγιο πατέρα μας, το μεγάλο ασκητή μας, την παρηγοριά και το στήριγμά μας, τον πατέρα Κλήμη.

Μπορεί, πιστεύεις, άνθρωπος να σκεφτεί άσχημα ή να πει λόγο κακό για το γέροντα; Κι όμως, σε πληροφορώ πως τον γέροντα τον καταράστηκε και τον αφόρισε ολόκληρος ηγούμενος! Σου φαίνεται απίστευτο, είναι όμως γεγονός. Ένας διάδοχος του Οσίου πατρός Μελετίου στην ηγουμενία θέλησε να μαζέψει όλους τους ερημίτες και ησυχαστές μοναχούς που προέρχονταν από το μοναστήρι του

Κιθαιρώνα. Τους έστειλε μήνυμα να επιστρέψουν. Ένας από τους αγγελιαφόρους μοναχούς έφτασε και στο Σαγματά. Θέλησε να κατέβει στη σπηλιά του Κλήμη, μα δεν τα κατάφερε και τον περίμενε στη μονή. Ήταν σίγουρο πως θα ανέβαινε την Κυριακή για τη Θεία Λειτουργία. Πλησίασε το γέροντα, του είπε το θέλημα του ηγουμένου. Περίμενε απάντηση.

- Δεν μπορώ να φύγω από τον βράχο μου.

Τόσα χρόνια συνήθισε ο ένας τον άλλον. Πώς θα αφήσω τους πατέρες; Τον Σταυρό, το Τίμιο Ξύλο, την πνευματική μου καρδιά... Πώς;

Ο μοναχός, παρ' ότι ήταν κουρασμένος από το ταξίδι και φορτωμένος με το βαρύ θέλημα του ηγουμένου, προσπάθησε να δικαιολογήσει τον γέροντά του. Ο αββάς Κλήμης δεν ήθελε να σηκώσει το φορτίο του δικού του θελήματος. Τί σε ξεφορτώνει και τί σε ξεκουράζει; Το θέλημα του Θεού. Παραδόθηκε, λοιπόν, στην προσευχή ζητώντας στις στράτες της το θέλημα Εκείνου. Ο Θεός μίλησε και ο Κλήμης υπάκουσε. Δεν θα άφηνε το βράχο του, τη φωλιά του, τα αγαπημένα πρόσωπα των αδελφών του. Έτσι, ο μοναχός του Κιθαιρώνα φορτώθηκε πάλι το βαρύ θέλημα του ηγουμένου, την τολμηρή άρνηση του Κλήμη και πήρε το δρόμο του γυρισμού.

Άστραψε και βρόντηξε ο ηγούμενος! Έδωσε εντολή να τον ειδοποιήσουν σε μικρό διάστημα να βρίσκεται στο μοναστήρι. Ακλόνητος, αδελφέ, ο Κλήμης, σαν τον βράχο του. Αμετακίνητος στο θέλημα του Θεού.

Αχ, αυτός ο εγωισμός πόσες ζημιές κάνει! Ο ηγούμενος τον αφόρισε! Αφού, να σκεφτείς, οι κάτοικοι της περιοχής «αφορισμένο» έλεγαν τον ασκητή μας. Και το παράδοξο; Στην προσευχή του «αφορεσμένου» έτρεχαν, όταν αρρώσταιναν τα παιδιά και τα ζωντανά τους ή όταν κινδύνευαν οι καλλιέργιές τους. Και ο «αφορεσμένος» ή μάλλον ο αδικημένος γέροντας τους έστελνε τη χάρη του Θεού και οι ασθενείς θεραπεύονταν και οι καρποί σώζονταν.

Σήκωσε αγόγγυστα το σταυρό της αδικίας. Κι ο Χριστός έσκυψε περισσότερο πάνω από το πληγωμένο παιδί του. Μεγάλος πειρασμός! Όμως, όπως λένε και οι πατέρες, το μαύρο σύννεφο της δοκιμασίας του δεν κατάφερε να σκιάσει τον ήλιο της γαλήνης του. Επιστράτευσε την αγάπη, οπλίστηκε με την υπομονή, καλύφθηκε στην προσευχή, στηρίχθηκε στη Λειτουργία και συγχωρούσε διαρκώς ελεύθερος από του φθόνου την παγίδα. Ο Θεός όμως, αδελφέ, εκεί που σπέρνει ο άνθρωπος αδικία, θερίζει ο Παντοδύναμος δικαιοσύνη. Ο ηγούμενος αρρώστησε και είδε πως τα βήματά του μέσα στο μάταιο τούτο κόσμο λιγόστεψαν. Ξέρεις, αδελφέ, όταν βλέπεις το θάνατο να έρχεται...έχεις ένα μεγάλο πίνακα μπροστά σου, που έχει

αποτυπωθεί σε αυτόν ολόκληρη η ζωή σου.

Είδε, λοιπόν, ο καημένος την αδικία και την ακρότητά του στο πρόσωπο του Κλήμη. Θέλησε να καθαρίσει το σημείο αυτό της γήινης πορείας του. Ζήτησε, λοιπόν, από τον αδικημένο να τον συγχωρήσει και να διαγραφεί η αδικία:

- Θέλω τον πατέρα Κλήμη! Γρήγορα!

Βλέπεις, ένιωθε τη βαριά αναπνοή του θανάτου. Τί να έκαναν οι πατέρες; Βρήκαν ένα γερό άλογο. Και έτρεξαν. Σύννεφο σκόνη έβλεπες από μακριά να σηκώνεται στο πέρασμά του μέσα στο θηβαϊκό κάμπο.

Πλησίαζαν στην κορυφή του Σαγματά αλλά και ο θάνατος στον ηγούμενο. Αγωνία! Ναι, η αγωνία έκανε τις καρδιές να χτυπούν γοργά σαν του αλόγου τα πέταλα που χτυπούσαν αλύπητα το χώμα, τάραζε το νου, σκοτείνιαζε το βλέμμα. Έπεσαν πάνω στον Κλήμη. Ήθελαν να τον παρακαλέσουν. Έκλαιγαν.

- Τον έχω συγχωρήσει, πατέρες μου καλοί.

Εάν δεν είχα συγχωρήσει τον αδελφό μου, πώς θα προσευχόμουν, πώς θα λειτουργούσα, πώς θα προσκυνούσα το Τίμιο Ξύλο της συγχωρήσεως του Θεού μας;

- Γέροντα, είμαστε βέβαιοι για την αγάπη σας, του είπαν, αλλά ο ίδιος δεν το γνωρίζει. Πάμε να τον δείτε...

Έκαναν να σηκωθούν. Ο πατήρ Κλήμης στάθηκε όρθιος. Κάρφωσε το βλέμμα του στην πλευρά του Κιθαιρώνα. Είδε τον ουρανό να ανοίγει. Είδε την ψυχή του ηγουμένου να ετοιμάζεται για την έξοδό της. Άκουσε και τον ψίθυρο από τα χείλη του.

- Κλήμη, πού είσαι Κλήμη μου;

- Εδώ, γέροντά μου, τον άκουσαν οι μοναχοί που συγκλονισμένοι παρακολουθούσαν.

- Συγχώρα με, Κλήμη μου!

- Ο Θεός, πατέρα μου! Ο Θεός να σε συγχωρήσει, αδελφέ, και τώρα και μέσα στην απέραντη αιωνιότητα της Βασιλείας Του.

Η αγωνία έφυγε. Η πνοή του θανάτου χάθηκε. Η ευωδία της παρουσίας του Χριστού απλώθηκε παντού σφραγίζοντας με την ειρήνη τις ψυχές. Ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπο του κεκοιμημένου ηγουμένου. Η φωνή του Κλήμη

μας, που ακούστηκε από τη σπηλιά του Σαγματά στο μοναστήρι του Κιθαιρώνα, είχε γαληνέψει τα πάντα. Όταν οι απελπισμένοι μοναχοί επέστρεψαν, δεν πίστευαν πως αυτό που άκουσαν οι ίδιοι δίπλα του, το άκουσαν και όσοι βρίσκονταν δίπλα στο μακαρίτη τον ηγούμενο. Βλέπεις, αδελφέ, πώς ο Θεός τακτοποιεί, βάζει τα πράγματα στη θέση τους; Πάντοτε θα επικρατεί, όχι η δική μας αταξία, αλλά η τάξη της αγάπης Του».

1111 Φεβρουαρίου 6

«Αγαπημένε μου αδελφέ,

Πώς γίνεται να έχω στην καρδιά μου χαρά και θλίψη; Πώς χωρούν και τα δύο; Έχω θλίψη, πόνο, γιατί έφυγε ο π. Κλήμης. Ο αετός πέταξε, άφησε τη φωλιά του τη γήινη και ξεχύθηκε στους ουρανούς της αιωνιότητας.

Έχω χαρά, γιατί νιώθω τα φτερά του ανοιχτά να σκεπάζουν το μοναστήρι του και όλη την περιοχή. Θέλω να στα γράψω με τη σειρά.

Μετά το Πάσχα όλοι παρατηρήσαμε πως ο γέροντας δεν ανέβαινε τακτικά στο μοναστήρι. Κουράστηκε, έλεγαν οι περισσότεροι, από τη Σαρακοστή, τα έχει και τα χρονάκια του... Άρχισα να πηγαίνω τακτικά. Αρκετές φορές λειτουργούσε κι εγώ με την αγριοφωνάρα μου προσπαθούσα να ψάλλω. Εκεί να δεις! Αηδόνι αυτός, κοράκι εγώ. Τι να σου λέω, αδελφέ! Στα γράφω και κλαίω. Ή εκείνος την ώρα της λειτουργίας κατέβαζε τον ουρανό σε αυτή τη μικρή τρύπα του βράχου ή εμένα τον αμαρτωλό ανέβαζε στα ουράνια.

Το καλοκαίρι, των Αγίων Αποστόλων μου φαίνεται, καθίσαμε για λίγο στη σκιά ενός μικρού θάμνου, που είχε φυτρώσει - ο Θεός ξέρει πως - πάνω από το βράχο της σπηλιάς. Άρχισε να μου μιλά για το θάνατο:

- Ξέρεις, παιδί μου, τί είναι ο θάνατος; Αυτός που βλέπουμε εμείς ως θάνατο; Τώρα σκέψου την αποθήκη του μοναστηριού. Παλιά πράγματα, πολλά άχρηστα, αταξία, σκόνη, σκοτάδι. Βγαίνεις από την αποθήκη και πας στον ναό. Τάξη, καθαριότητα, ευωδιές, φως παντού. Η ζωή μας εδώ είναι η αποθήκη! Η πόρτα είναι ο θάνατος! Ανοίγεις την πόρτα και βρίσκεσαι στον ναό. Μια πόρτα και ... μεταβαίνεις από το σκοτάδι στο φως, από την αταξία στην τάξη, από την αποθήκη του χρόνου στον ναό της αιωνιότητας.

Τον άκουγα και προσπαθούσα να ερμηνεύσω το λόγο του. «Μήπως θα πεθάνω και με προετοιμάζει», σκέφτηκα. Εκείνος μειδίασε.

-- Δεν θα φύγεις εσύ, καλογεράκι μου, εγώ φεύγω. Το είπε και το μειδίαμα έγινε

πλατύ χαμόγελο.

Εκεί να δεις, αδελφέ. Έπεσα στην αγκαλιά του. Έκλαιγα σα μωρό. Τον κρατούσα σφιχτά, σα να 'θελα

να διώξω μακριά τον θάνατο. Δεν ήθελα κανείς να αγγίξει τον θησαυρό μας. Όμως, αδελφέ, τέτοιοι θησαυροί έχουν θέση στο θησαυροφυλάκιο του Βασιλέως, του Χριστού. Μου είπε για την Ανάσταση. Για τον θάνατο, που νικήθηκε από τον Κύριο. Σηκώθηκε, πήρε από την πρόθεση την Αγία Λαβίδα.

- Τί κοινωνάμε με αυτό, παιδί μου;
- Τον Χριστό, παπούλη. Τον Χριστό, την αιωνιότητα.
- Χορταίνεις με ένα κουταλάκι; Χορταίνεις τον Χριστό;
- Όχι, είπα προσπαθώντας να συγκρατήσω τα δάκρυα μου.
- Είναι αλήθεια! Δεν τον χορταίνεις. Εκεί, λοιπόν, είπε δείχνοντας ψηλά, είσαι μέσα σε αυτόν και κοινωνάς διαρκώς την παρουσία Του.

Κατάφερε, όπως πάντα, να διώξει τη θλίψη απ' την καρδιά μου. Δεν ήθελα να φύγω. Λες κι αν έμενα, δεν θα έφευγε εκείνος. Από εκείνη τη μέρα κατέβαινα καθημερινά στο ασκητήριο. Έβαζα τη μνήμη μου να κρατά γερά τα πάντα, τους λόγους, τις κινήσεις, όλα!

Δεν ήθελα τίποτα να χάσω. Οι μέρες περνούσαν. Ήρθε το φθινόπωρο. Οι δυνάμεις του διακριτικά υποχωρούσαν. Κι εκείνος ένιωσε την υποχώρηση και χαιρόταν, σα μικρό παιδί που του δίνεις γλυκό. Μέσα στο Σαρανταήμερο των Χριστουγέννων λειτούργησε αρκετές φορές. Τα Χριστούγεννα ήταν εξαντλημένος. Ο ηγούμενος και όλοι οι πατέρες κατέβηκαν να τον δουν στη σπηλιά. Τον παρακαλούσαν να ανέβει στο μοναστήρι, για να μπορούν να τον περιποιηθούν. Να ζεσταθεί και λίγο. Τους ευχαριστούσε με τα δυο χεράκια του στο στήθος. Ζητούσε τις προσευχές τους. Παρακαλούσε να τον συγχωρήσουν.

Μπήκε ο Ιανουάριος. Το χιόνι σκέπασε τα πάντα. Το μυαλό μου ήταν διαρκώς στο ασκητήριο και τον Άγιο κάτοικό του. Τρεις μέρες δεν μπόρεσα να κατέβω. Όλα σκεπασμένα. Άφησα τη συνήθεια να με οδηγήσει. Κινδύνευσα, αλλά

κατέβηκα. Και ο παππούς μας στη γωνιά του. Το φωτεινό του πρόσωπο με καλωσόρισε με ένα χαμόγελο. Δεν μιλούσε. Το βράδυ έμεινα κοντά του. Είχε ξαστεριά και πολύ κρύο. Τα αστέρια και τα μάτια του φώτιζαν τη βραδιά. Η

προσευχή του ζέσταινε κι εμένα, που έτρεμα από την παγωνιά.

Ξημέρωσε η 26η Ιανουαρίου. Σύρθηκε μέχρι την άκρη της σπηλιάς. Βγήκε έξω. Μου έκανε νόημα να τον σηκώσω. Τον κράτησα γερά, χωρίς να δυσκολευτώ. Είχε φροντίσει η άσκηση να αφαιρέσει το βάρος.

Σηκώθηκε. Κοίταξε τη θήβα, τον κάμπο, τον Κιθαιρώνα... Τα σταύρωσε! Έστρεψε το βλέμμα προς το μοναστήρι. Γονάτισε με δυσκολία και έκανε πως προσκυνά. «Το Τίμιο Ξύλο ασπάζεται», σκέφτηκα. Γυρίσαμε με δυσκολία στη γωνιά του. Ακούμπησε την πλάτη στον βράχο του. Έκλεισε τα μάτια και έφυγε.

Τι γλυκύτητα μέσα στον άγριο βράχο! Τι ζεστασιά μέσα στην παγωμένη μέρα! Ο παππούς μας στον ουρανό, στην αγκαλιά του Κυρίου.

Ανέβηκα στο μοναστήρι. Πέντε πατέρες τον ανεβάσαμε με δυσκολία μέσα στο χιόνι. Κάναμε αγρυπνία και την άλλη μέρα την ταφή. Όχι στο κοιμητήριο αλλά

πάνω από τη σπηλιά του, κοντά στη γωνιά του. Και μοιάζει ο τάφος, αδελφέ, με φυλάκιο κι ο Όσιος... φρουρός όλης της Βοιωτικής γης! Εάν φτάσεις στον τάφο του, με το βλέμμα αγκαλιάζεις όλη την περιοχή, όπως κι εκείνος με την ικεσία του».

Άπολυτίκιον Ὁσίου Κλήμεντος

Ἦχος α΄.

Τόν πλοῦτον καί τήν δόξαν τοῦ ματαίου ἰῶνος ἐμίσησας θεόφρων, ὀσιώτατε Κλήμη, καί ὄρος κατέλαβες τραχύ, ἐν ᾧ προσομίλεις τῷ Θεῷ, διά τοῦτο συνελθόντες, ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε: δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διά σοῦ πᾶσι ἰάματα.

Ἡ μνήμη του τιμάται στις 26 Ιανουαρίου.

Το βιβλίο «Στα μονοπάτια της αγάπης του Θεού»
των π. Σπυρίδωνος Βασιλάκου και Αθανασίου Καραπέτσα

κυκλοφορείται από τις εκδόσεις [«APXONTAPIKI»](#).
(τηλ.: 210 9310605).

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr